

deles grumme slemme, sammenlignet med Handelsmedhjælpernes Forhold. Eller tænk paa Sømandene, Opvarterne, Tjenestepigerne, jeg kan saagar sige, tænk paa Jernbanepersonalet og mange andre! Tænk paa, hvorledes de er afhængige af Publikum, maa underordne sig Publikums Ønsker!

Det ærede Medlem spurgte endelig, om det var rigtigt af mig og mit Parti at melde os fra de Tilsagn, vi har givet i Fjor. Man maa huske paa, at det, der her er sket, er, at man, om jeg saa maa sige, har lokket os paa en Limpind. Man havde faaet os til at gøre visse Indrømmelser, mod at man selv skulde resignere. Nu har man holdt sig til alle vore Indrømmelser, men ikke i fjerneste Maade fastholdt det, man selv havde lovet. Dette opfordrer, synes jeg, til at tage Sagen paa en noget anden Maade, end man tog den i Fjor. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg ikke havde taget Stilling overfor Landstingets Fremgangsmaade i denne Sag. Det ligger jo slet ikke for. Jeg har jo slet ikke talt om Enkeltheder. Hvis jeg vilde have opholdt dette høje Ting med en Omtale af Sagens Enkeltheder, vilde jeg ogsaa være kommet ind paa at tale om Landstingets Stilling til disse. Men jeg skal ikke opholde det høje Ting med at tale derom.

Jeg vender mig til den højtærede Indenrigsminister, der brugte det Udtryk, at han ikke har kunnet ane, at jeg ikke har ment noget med det, jeg som Ordfører for Folketingsudvalget i Fjor har udtalt i Betænkningen. Jeg maa tilbagevise denne Ytring af den højtærede Minister, idet jeg siger, at jeg har ment hvert eneste Ord, jeg som Ordfører den Gang har skrevet, men jeg billiger altsaa ikke det, Ministeren eller Ministerens Parti har gjort, nemlig at man har indkasseret vore Indrømmelser, men er sprunget bort fra dem, som man selv har gjort.

Jeg skal pege paa to Forhold her, der er ganske typiske, nemlig Spørgsmaal om Personalets Siddepladser og Spørgsmaal om, hvorvidt man skulde ind paa en vis Minimumshviletid. Med Hensyn til Siddepladserne er Forholdet det, at man fra den Side af Udvalget, der staar sammen med Ministeren i Opfattelse med Hensyn til dette Lovforslag, ønskede, at der i Udvalgets Betænkning skulde optages en Bemærkning om, at man i og for sig ønskede eller fandt det naturligt, at Principalerne skulde lade deres Personale sidde ned. Man mente, at det, at der fremtraadte en Bemærkning herom i Be-

tænkningen, allerede vilde virke paa en lignende Maade som selve Vedtagelsen af et eventuelt Forslag, det vilde vise, at Adgangen til lejlighedsvis Hvile for Personalet var noget, der burde være selvfølgelig i et civiliseret Samfund. Vi satte det ind, men vi ønskede netop ikke at gaa med til en udtrykkelig Lovbestemmelse ud fra den Betragtning, at enten er Principalerne gode og velmenende Principaler, som vil tillade deres Personale at sidde ned, og i det Tilfælde vil de ogsaa sørge for, at der er Siddepladser — jeg drister mig for øvrigt til at sige, at der kan næsten i ethvert nok saa usselt Lokale findes Siddepladser, selv om der ikke ligefrem staar Stole —, eller de tilhører den anden Art af Principaler, nemlig dem, der af den ene eller den anden Grund ikke vil tillade deres Personale eller deres Medhjælpere at sidde ned. Overfor disse Principaler vilde en Bestemmelse om, at der skulde findes Siddepladser i Lokalet, selvfølgelig være ganske virkningsløs. En Lovgivning i den Retning vilde i Virkeligheden være et Knips i Lommen og intet som helst andet, og jeg synes, at der under disse Omstændigheder ikke er den allermindeste Grund for Lovgivningsmagten til ved en mislykket Lovgivning at dokumentere, at man savner Midler til paa virkningsfuld Maade at gribe ind paa dette Omraade.

Hvorledes er det nu med Hensyn til vort Tilbud om at gaa med til en Lovbestemmelse om en Hviletid paa mindst 10—11 Timer? Den Del af Udvalget, hvortil jeg hører, har ønsket under andre Forhold at gaa med til dette ud fra Betragtningen: Enten—Eller. Vi har fundet, at meget talte for at komme ind paa en Minimumshviletid, som var lovbundet, som skulde tilstaa enhver Medhjælper. Men selvfølgelig, naar vi har ønsket at gaa medertil, er det netop ud fra den Betragtning, at man da kunde slippe for at sætte disse bestemte Lukketider, som i mange Tilfælde vil komme til at gribe ind i den enkeltes Virkefrihed. Her burde der altsaa være Tale om et Enten—Eller og ikke om et Baade—Og, og naar den ærede Minister desuagtet har sagt: Baade—Og, saa synes jeg, at han er kommet udenfor det, som Folketingsudvalget i Fjor har gjort til sit enstemmige Standpunkt.

Jeg skal slutte med at citere det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen), der fandt en Begrundelse for denne Ministerens Fremgangsmaade i den Omstændighed, at vi nu havde en anden Partistilling her i Folketinget, end vi havde i Fjor.